

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 8/02-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. februára 2002 predbežne prerokoval podnet K. T., bytom K., na začatie konania vo veci porušenia jej základného práva priznaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 3 Cb 879/99 a takto

r o z h o d o l :

Podnet K. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 25. júna 2001 doručené podanie K. T. (ďalej len „navrhovateľka“), bytom K., označené ako „O porušení Krajským súdom čl. 48 ods. 2, čl. 127 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv“. Z obsahu podania vyplynulo, že navrhovateľka 11. júna 1999 podala žalobu proti firme NICK-finance so sídlom v Košiciach, Moyzesova 46, o zrušenie zmluvy o tichom spoločenstve uzavretej 4. januára 1999 a o vrátenie peňazí. Okresný súd Košice I vec sp. zn. 27 Cb 534/99 postúpil 26. júla 1999 Krajskému súdu v Košiciach.

Keďže Krajský súd v Košiciach s postúpením tejto veci nesúhlasil, rozhodol o tomto kompetenčnom spore Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 17. novembra 2000 (č. k. Ndob 1042/2000-25) tak, že príslušným na prejednanie veci navrhovateľky je Krajský súd v Košiciach. Príslušné uznesenie bolo doručené Krajskému súdu v Košiciach 27. decembra 2000.

Navrhovateľka vo svojom podaní uvádza, že „prešlo už o pár dní 2 roky a moja žaloba do dnešného dňa nebola Krajským súdom prejednaná, pritom je to jednoduchá vec, ktorá nepotrebuje vypočutie svedkov ani zhromaždenie iných dôkazových materiálov a je iba nečinnosťou Krajského súdu“.

Navrhovateľka žiada, aby ústavný súd vydal „rozsudok“, v ktorom „na základe predložených dokladov a dôkazových materiálov konštatuje, že Krajským súdom bol porušený čl. 48 ods. 2, čl. 127 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, a preto prikazuje Krajskému súdu v Košiciach konať vo veci bez zbytočných prieťahov. Sp. zn. 3 Cb 879/99-18“.

Navrhovateľka ako dôchodkyňa tiež žiada ústavný súd „o oslobodenie od súdnych poplatkov a určiť advokáta na moju obhajobu“.

II.

Ústavný súd posúdil podanie navrhovateľky ako podnet v zmysle čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) aj so zreteľom na dátum jeho doručenia na ústavný súd a vzhľadom na neplatnosť a neúčinnosť čl. 127 ods. 2 a celého ustanovenia čl. 127 ústavy o tzv. „novej ústavnej sťažnosti“ v tomto čase.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého podnetu skúma jeho zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“), ako aj prípadné dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Jednou z podmienok, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každého podnetu, tiež je, či nejde o zjavne neopodstatnený podnet.

Pred začatím konania o podnete, t. j. pred jeho prijatím na konanie, je preto ústavný súd oprávnený zisťovať, či navrhovateľ využil tie prostriedky ochrany svojho základného práva, ktorého porušenie v podnete namietal. Ako ústavný súd už viackrát rozhodol (II. ÚS 26/95, II. ÚS 121/95 až II. ÚS 123/95, II. ÚS 48/96, I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), „účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o podnete namietajúcom porušenie tohto základného práva koná, ak predkladateľ preukáže, že využil právne prostriedky, na uplatnenie ktorých má právo podľa § 17 ods. 1, § 20 až 22 alebo § 23 zákona č. 80/1992 Zb., alebo ak sa preukáže, že vzhľadom na okolnosti prípadu využitie tohto prostriedku nápravy nemožno pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“.

Podľa právneho názoru ústavného súdu nemožno považovať za opodstatnený taký podnet, podaniu ktorého na ústavný súd nepredchádzalo využitie takých právnych prostriedkov nápravy, ktorými sa navrhovateľ mohol domáhať ochrany toho základného práva (slobody), ktorého porušenie v podnete namietal, t. j. v tomto prípade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

V danom prípade ústavný súd vyzval navrhovateľku 2. novembra 2001 na preukázanie splnenia podmienky nevyhnutnej pre začatie konania o podaniach namietajúcich porušenie práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, t. j. vyčerpania sťažnosti na prietahy v konaní podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v lehote 3 mesiacov od doručenia jeho výzvy.

Keďže navrhovateľka v ustanovenej lehote nepreukázala, že využila svoje právo podať sťažnosť v zmysle zákona o štátnej správe súdov, ani nepreukázala také objektívne dôvody, z ktorých by bolo zrejmé, že podaním takejto sťažnosti by sa nedomohla účinnej ochrany svojho základného práva, ústavný súd jej podnet odmietol ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2002